

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2016. év június hó 15. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

### Í T É L E T E T:

A kábítószerrel visszaélés büntette miatt I.r. vádlott és társa ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 4.B.2020/2013/55. számú ítéletét az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában megváltoztatja.

Az I.r. vádlott terhére rótt bűncselekményeket kábítószerrel visszaélés büntettének [1978. évi IV. törvény 282/C.§ (2) bekezdés III. fordulat, (4) bekezdés II. fordulat] és kábítószerrel visszaélés vétségének [1978. évi IV. törvény 282/C.§ (1) bekezdés III. fordulat, (5) bekezdés a) pont] minősíti.

A vádlott börtönbüntetését 4 (négy) évre súlyosítja, és öt 4 (négy) év közügyektől eltiltásra is ítéli.

A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjára vonatkozó rendelkezést mellőzi.

A II.r. vádlott terhére rótt cselekményt egységesen kábítószer-kereskedelem büntette kísérletének [Btk. 176.§ (1) bekezdés III. fordulat, (3) bekezdés] minősíti.

A vádlott szabadságvesztés büntetését és közügyektől eltiltását egyaránt 4-4 (négy-négy) évre súlyosítja.

Az I.r. vádlott részére kiadni rendelt 83.000 (nyolcvanháromezer) forintot, 20 (hús) USD-t és 5 (öt) eurót, továbbá a II.r. vádlott részére kiadni rendelt 170.000 (egyszázhetvenezer) forintot, és 40 (negyven) eurót a bűnügyi költség megfizetésére visszatartja.

Az eljárás során felmerült bűnügyi költség összege helyesen 2.252.382 (kettőmillió-kettőszázötvenkettőezer-háromszáznyolcvankettő) forint, melyből az I.r. vádlottat terhelő összeg helyesen 923.867 (kilencszázhuszonháromezer-nyolcszázhatvanhét) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy az I.r. vádlott anyja neve helyesen: Y, állandó tartózkodási igazolványának száma: 1.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

### I N D O K O L Á S

A Fővárosi Törvényszék a 2015. október 26. napján kihirdetett 4.B.2020/2013/55. számú ítéletével az I. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószerrel visszaélés büntettében [1978. évi IV. törvény 282/C. § (2) bekezdés II. fordulat és (4) bekezdés II. fordulata], valamint kábítószerrel visszaélés büntettében [1978. évi IV. törvény 282/C. § (1) bekezdés III. fordulat]. Ezért - halmazati büntetésül - 2 év 4 hónap börtönbüntetésre ítélte, és megállapította, hogy az I. r. vádlott a szabadságvesztés büntetés háromnegyed részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámítani rendelte a vádlott által őrizetben, előzetes letartóztatásban és házi őrizetben töltött időt

a szabadságvesztés büntetés tartamába, egyúttal a vádlottól lefoglalt és a Magyar Államkincstár által kezelt 1000 euró készpénz vonatkozásában vagyonelemekbontást is elrendelt.

A II. r. vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer birtoklása büntetéseben [2012. évi C. törvény 178. § (1) bekezdés III. fordulat]. Ezért 1 év 6 hónap szabadságvesztés büntetésre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte azzal, hogy a szabadságvesztés büntetést börtönben kell végrehajtani és a vádlott a büntetése kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. Beszámítani rendelte a vádlott által őrizetben, előzetes letartóztatásban, házi őrizetben töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt további bűnjelkekről és pénzekekről, továbbá az eljárás során felmerült bűnjogi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítéletét a II. r. vádlott és védője tudomásul vette, míg ellene az ügyész a vádlottak terhére, valamint az I. r. vádlott és védője 3 nap gondolkodási idő fenntartását követően enyhítés érdekében jelentett be fellebbezést.

Az ügyész jogorvoslati kérelme az I. r. vádlott esetében megalapozatlanságot sérelmezve a büntetése súlyosítását, a II. r. vádlott esetében pedig súlyosítást célzott.

Írásban arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság nem tett eleget indokolási kötelezettségének, mert nem adta megfelelő magyarázatát annak, hogy miért nem fogadta el az I. r. vádlott terhére szóló bizonyítékokat és ügyészi érvelést, és miért helyezkedett arra az álláspontra, hogy egyik vádlott sem fejtett ki kereskedői magatartást.

Ezen túlmenően álláspontja szerint a büntetési tételkeretek középértékétől indokolatlanul tért el a vádlottak javára, így törvénytelen enyhe büntetést szabott ki.

Az I. r. vádlott védője fellebbezésének írásbeli indokolásában mindenekelőtt hangsúlyozta, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének tényállása teljes egészében megalapozott, egyetlen kisebb hibától eltekintve, amely abból állott elő, hogy a vádlott személyi körülményei körében tévesen azt tüntette fel, miszerint a vádlottnak nincs kiskorú gyermeke, ugyanis a nyomozás adatai szerint az I. r. vádlott egy kiskorú eltartásáról gondoskodik.

Eljárási szempontból pedig a 2015. szeptemberi tárgyalási határnapot megelőző tárgyalási napok feltüntetését hiányolta, míg a rendelkező részben a 2. tényállási pontban körülírt bűncselekmény megnevezésének korrigálását látta indokoltnak, mert az helyesen vétség.

A bizonyítékok értékelésével összefüggésben észrevételezte, hogy meglátása szerint az I. r. vádlott rendőri intézkedés során tett nyilatkozata a Be. 168. § (1) bekezdésében foglaltakra figyelemmel jelentésben nem lett volna rögzíthető, így ezt bizonyítékként sem lehet felhasználni.

Ezen túlmenően azonban az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységét törvényesnek és kifogásmentesnek tartotta, miként az ennek eredményképpen megállapított tényállásból az I. r. vádlott bűnösségére vont következtetést is.

Ugyanakkor megítélése szerint az elsőfokú bíróság jogi indokolása hiányzik. Nem adta ugyanis magyarázatát annak, hogy miért állapította meg a vádlott terhére az „átadás” elkövetési magatartást. E körben hivatkozott arra, hogy a megállapított tényállás és a bizonyítékok alapján is az állapítható meg, hogy az I. r. vádlott az „érdekelt” nevű nőnek kizárólag a „lebukás” veszélye miatt adta át a kábítószer azért, hogy azt szállítsa Magyarországra, de azt követően a kábítószer visszakérült az I. r. vádlotthoz. Ebből pedig véleménye szerint az következik, hogy az I. r. vádlott magatartása a kábítószer Magyarországra történő behozatalának megszervezésében merült ki, a kábítószer megszerezte, birtokba vette, a rendelkezési jog is hozzá került és nála is maradt mindvégig, függetlenül attól, hogy ideiglenesen „érdekelt”-nek átadta a kábítószer.

Hivatkozott az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozatra és a Fővárosi Ítéltábla eseti döntéseire, amelyek alapul vételével megállapítható, hogy közömbös a jogi minősítés szempontjából, miszerint az elkövető a kábítószer a maga vagy más részére veszi-e át, és az is, hogy aztán mi lesz a megszerzett kábítószer későbbi sorsa.

A büntetés kiszabása körében okiratokkal igazoltan arra hivatkozott, hogy védence heti rendszerességgel előadásokat tart drogprevenciós és hasonló, közhasznú tevékenységet ellátó alapítványoknál.

Minderre tekintettel elsődlegesen azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 373. § (1) bekezdés III. fordulat a) pontja alapján helyezze hatályon kívül és a törvényszéket utasítsa új eljárásra.

Másodlagosan - amennyiben az elsődleges indítványával az ítéltábla nem értene egyet - a jogi minősítés megváltoztatását indítványozta - nevezetesen az 1978. évi IV. törvény 282/C. § (1) bekezdés III. fordulata és a (4) bekezdés I. fordulata szerint -, és hogy ennek alapján az ítéltábla a büntetést enyhítse, az így megállapított szabadságvesztés végrehajtását pedig próbaidőre függessze fel.

Mindemellett a 2. tényállási pont tekintetében az eljárás megszüntetésére tett indítványt, mivel meglátása szerint az I. r. vádlott drogprevenciós jellegű munkája miatt e cselekménynek a felelősségrevonás szempontjából nincs jelentősége.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.1227/2014/3. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartva a védelmi fellebbezéseket alaptalannak minősítette.

Kifejtett indokai szerint a törvényszék által megállapított tényállás a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában írt okból részleges megalapozatlansági hibában szenved, mert a tényállás hiányos. Ez a hiányosság azonban álláspontja szerint az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető.

A tényállás megalapozatlanságát az okozta, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást az I. r. vádlott beismerő vallomásra alapította, annak tartalmát nem vonta kétségbe, de ennek ellenére az ítéleti tényállásban számos olyan elemet nem rögzített, amely e beismerő vallomásnak része volt, és amely az ügy megítélése szempontjából jelentőséggel bír.

Így a történeti tényállás 7. oldal első bekezdését ki kell egészíteni az I. r. vádlott és ismeretlenül maradt elkövető társa közötti, a kábítószer átvételére vonatkozó egyezkedés és megállapodás tartalmával.

E szerint az eljárás során nem azonosított „érdekelt2” nevű vietnámi személy azzal bízta meg az I. r. vádlottat, hogy város2-ben vietnámi személyektől vegyen át marihuánát, majd azt egy kint lévő hölgynek adja át, aki azt hazahozza, és Magyarországon visszaadja neki. Ezt követően a kábítószer el kellett szállítania a megbízójának a piac parkolójába és ott átadni. Ezen kívül a vietnámi személy felkérte arra is, hogy találjon valakit, aki elhozza a „cuccot”, amiért is ez a személy 1000 euró juttatásban részesül.

A vietnámi megbízó az üzlet lebonyolításáért 500.000 forintot ígért az I. r. vádlottnak, amit a kesztyűtartóba tettek volna be, amikor kiveszik az árut (nyomozati iratok 757. oldalon szereplő vallomásrész).

Az I. r. vádlott a megbízásnak megfelelően, az ország2-be történő kiutazása előtt, a II. r. vádlott révén megismerkedett egy „érdekelt” nevű, az eljárás során fel nem derített személyazonosságú nővel, akinek a kapcsolattartás céljából átadott egy saját maga által vett mobiltelefont és SIM-

kártyát, és azt az utasítást adta neki, hogy szerda délre a saját autójával érjen ország2-be (nyomozati iratok 755. oldal 3. bekezdés). Az ígért 1000 eurót az ügylet lebonyolítását követően az I. r. vádlott adta volna át az „érdekelt” nevű nő részére.

Az ítéleti tényállás 7. oldal utolsó bekezdését pedig azzal kell kiegészíteni, hogy a táskát a gépkocsiba bepakoló vietnami személy azt mondta az I. r. vádlottnak, hogy a táskában van mérleg, a csomagot majd bontsa ki és mérje szét 5 darab 1-1 kg-os csomagokba.

Mindezzel látta a fellebbviteli főügyészség a tényállást minden szempontból megalapozottnak és a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapulónak.

Nem kifogásolta az I. r. vádlott kábítószer-függőségére vonatkozó szakértői vélemények értékelését taglaló elsőbírói érvelést, és helytállónak ítélte az I. r. vádlott esetén az elkövetéskori, a II. r. vádlott esetén pedig az elbíráláskori jogszabály alkalmazását is éppúgy, mint a vádlottak bűnösségére vont következtetést.

Ugyanakkor meglátása szerint az elsőfokú bíróság téves jogi következtetést vont az I. r. vádlott elkövetési magatartására. A rendelkezésre álló adatokból ugyanis arra lehet következtetni, hogy az I.r. vádlott tevékenységével haszonszerzés céljából egy szervezett kábítószer-terjesztő hálózathoz csatlakozott, amelyben az egyes résztvevőknek pontosan megvolt a feladata. Ebben az I. r. vádlott tevékenysége sem szűkíthető le a pusztá átadásra, ugyanis ő volt az, aki az „érdekelt” nevű személyt beszervezte, utasításokkal látta el, a mérleggel a kábítószer kisebb csomagokra bontotta és továbbszállította. Az sem hagyható figyelmen kívül, hogy a megbízást egy olyan vietnami személytől kapta, akitől a józsefvárosi piacon korábban rendszeresen vásárolt kisebb kiszerelésben kábítószer, tehát tudta, hogy a megbízó kábítószer-terjesztéssel foglalkozik.

Így a vádlottnak a szállított kábítószer mennyiségéből, a megbízó személyéből, a szállítás megszervezett módjából, a szállítási állomás jellemzőiből (józsefvárosi piac) azzal is tisztában kellett lennie, hogy egy kábítószer-kereskedéssel foglalkozó szervezet egyik elemeként működik közre. Mindezt cselekménye helyesen kereskedéssel, jelentős mennyiségre elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettként minősül.

Az ezzel halmazatban álló fogyasztói típusú magatartást az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, és annak jogszabályi megjelölése is pontos, ellenben megnevezése helyesen vétség, és nem büntett.

A II. r. vádlott bűnösségét a bíróság kábítószer birtokolásában állapította meg arra a mennyiségre, amit a pincéjéből lefoglaltak.

Ehhez képest a rendelkezésre álló adatok szerint a II. r. vádlott a tőle lefoglalt közel egy kilogrammnyi kábítószer saját céljaira megszerezte, de ezen túlmenően az is rögzíthető, hogy az „érdekelt” nevű nő a kábítószer tartalmazó táskákkal a II. r. vádlotthoz ment, és a kábítószer e vádlottra bízta, a kábítószer tartalmazó táskát pedig a II. r. vádlott a Söröző pincéjébe vitte. Az I. és a II. r. vádlott megegyezett e nap estéjén abban, hogy a kábítószer másnap délelőttig a söröző pincéjében elrejtik, abból az I. r. vádlott 1 kg marihuánát átad a II. r. vádlottnak, a többi pedig a pincéből elszállítja. Ezen túlmenően másnap, amíg az I.r. vádlott a pincébe ment a kábítószerekért, a II. r. vádlott az utcán figyellel biztosította társa tevékenységét.

Az ítéleti tényállásban rögzített ezen magatartás a fellebbviteli főügyészség szerint teljesen értéketlenül maradt. Ugyanis azzal a tevékenységével, hogy az I. r. vádlott által behozott jelentős mennyiségű kábítószer egy éjszakára a pincéjébe elrejtette és ott tárolta, a kábítószer birtoklásának „tartással” elkövetett fordulatát valósította meg, így felelősségét nem pusztán az utóbb nála hagyott

és megtalált egy kilogramm tételre, és nem pusztán megszerzéssel történő birtoklásban kell megállapítani, hanem cselekménye a teljes mennyiségre elkövetettnek minősül a Btk. 178. § (1) bekezdés IV. fordulata és a (2) bekezdés b) pontja szerint.

A bíróság a bűnösségi körülményeket alapvetően helyesen jelölte meg, de nem a súlyuknak megfelelően értékelte. Az alkalmazott büntetések még az elsőfokú ítéleti minősítés esetén is eltúlzottan enyhék, nem juttatják kifejezésre a cselekmények tárgyi súlyát.

Minderre figyelemmel azt indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az ügy elbírálására nyilvános ülést tüsszön ki, azon az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 372. § (2) bekezdése alapján a fentiek szerint változtassa meg, a tényállást egészítse ki, a minősítéseket módosítsa, mindkét vádlott szabadságvesztés büntetésének tartamát emelje fel, egyebekben az ítéletet hagyja helyben.

A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész az átiratában foglaltakat változtatás nélkül tartotta fenn.

Kiemelte, hogy a tényállás kiegészítése az elsőfokú bíróság által elfogadott bizonyítékok alapján történhet.

A minősítés kérdéskörében kitért arra, miszerint azt kell eldönteni, hogy az elkövető csak futár volt, vagy egy hálózat tagja. A futár mindössze átvesszi az adott kábítószer mennyiségét anélkül, hogy tudná, mi annak a célja, honnan származik, majd ezt a mennyiséget átadja valahol, valakinek. Nem nyúl a kábítószerhez, csak továbbadja. Ezzel szemben azonban az I.r. vádlott olyan személytől kapta a megbízást, aki kábítószer értékesítésével foglalkozik, beszervezte azt, aki a kábítószert becsempészi az országba, ezen felül a kábítószert a megbízó utasítása szerint neki kellett volna szétszórni, továbbszállítani. Így tehát nem pusztán átadás-átvétel volt a feladata, azaz a vádlott tudattartamának át kellett fognia, hogy a hálózat egy láncszeme, és ezért a tevékenységével a kereskedéssel elkövetett bűncselekményt valósította meg.

Kétségbe nem vonva a függőséggel kapcsolatos elsőfokú megállapítást, álláspontja szerint a magatartás az 1978. évi IV. törvény 282/C. § (2) bekezdésébe ütköző és a (4) bekezdés II. fordulata szerint minősülő kábítószerfüggő személy által jelentős mennyiségre, kereskedéssel elkövetett kábítószerrel visszaélés büntettként minősül.

Az ügyészség a halmazatra vonatkozóan osztotta az elsőfokú bíróság megállapítását, azonban a fogyasztás esetében elírás történt, a 282/C. § (1) bekezdés III. fordulata szerinti cselekmény az ítéletben írtakkal ellentétben vétség és nem büntett.

A II. r. vádlott esetén az elsőfokú bíróság értékelés nélkül hagyta azt, hogy az 1 kg kábítószer átvételén kívül időlegesen az I.r. vádlott által szállított teljes kábítószer mennyiség elrejtését vállalta. Elfogadva, miszerint a II. r. vádlottnak nem kellett tudnia a hálózatról, hogy az I. r. vádlott honnan, hova viszi a kábítószert, de azt tudnia kellett, hogy egy nagyobb mennyiségű kábítószer elrejtéséhez nyújtott segítséget, és ezzel a Btk. 178. § (1) bekezdés IV. fordulatába ütköző és a (2) bekezdés b) pontja szerinti jelentős mennyiségre, tartással elkövetett kábítószer birtoklásának büntettét valósította meg.

Indítványozta ezért, hogy a minősítést ennek megfelelően állapítsa meg a másodfokú bíróság, és bár megbánta a cselekményét, ennek ellenére súlyosabb tételkereten belül indokolt vele szemben súlyosabb büntetés kiszabása.

Az I. r. vádlott védője írásbeli fellebbezésének indokait szintén fenntartotta.

Reflektálva az ügyész perbeszédre, utal arra, hogy az semmilyen konkrétumot nem tartalmaz a kereskedés vonatkozásában, míg az elsőfokú bíróság részletesen megindokolta, hogy ezt miért nem tartotta megállapíthatónak, és ez az álláspont a helyes.

Ezen túlmenően a terjesztői típusú magatartás I. r. esetében nem valósult meg, a cselekménye az országba kerülést követően lelepleződött.

A jogi indokolás hiányosságára, arra, hogy az elsőfokú bíróság nem adta indokát, hogy az átadás elkövetési magatartást milyen tényekre alapozta, mindenekelőtt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését kérte. Másodlagos indítványa tekintetében írásbeli fellebbezésére utalt vissza.

Harmadlagos, a büntetés enyhítését célzó perorvoslati nyilatkozata tekintetében hivatkozott az elkövetési magatartásra, a minősítésre, a vádlott személyiségére, a preventív munkájára, melyekre figyelemmel végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés kiszabását kérte.

Az I. r. vádlott a saját védelmében nem kívánt felszólalni.

A II. r. vádlott védője szerint az elsőfokú bíróság okszerűen állapította meg a tényállást, megalapozatlansági okok nem állnak fenn. Az ügyészség átirata pedig a bizonyítékok mérlegelését támadja, de mivel a jelen eljárásban az elsőfokú bíróság megalapozott tényállása irányadónak tekintendő, az ügyészi indítvány nem foghat helyt. Kiemelte, miszerint nincs bizonyíték arra, hogy II. r. vádlott tudata a kábítószer elrejtését átfogta volna.

A büntetés kiszabása során figyelemmel kell lenni a társadalomra veszélyességre, és a személyi körülményekre, mely utóbbi vonatkozásában hangsúlyozta, hogy a II. r. vádlott személyi körülményeiben semmilyen negatív változás nem következett be, azzal az életmóddal, mely őt a cselekmény elkövetésére indította, felhagyott. Újabb kereseti igazolást bemutatva kiemelte, hogy a vádlott munkahelye huzamosabb idő óta változatlan. A speciális és generális prevenció elveit követve meglátása szerint már elérte a célját a büntetés, nem indokolt súlyosabb büntetés kiszabása. Kérte ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását.

A II. r. vádlott a saját védelmében megbánását és rendezett személyi körülményeit hangsúlyozta.

Az I. r. vádlott az utolsó szó jogán elnézést kért, szégyenérzetének és megbánásának adott hangot. Előadta, hogy az előzetes letartóztatásból való szabadulása óta kábítószer-től mentes életvezetést folytat, párjával családot terveznek.

A II. r. vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt nyilatkozni.

Az ügyészi fellebbezés az alábbiak szerint alapos.

A másodfokú bíróság a mindkét vádlott terhére bejelentett ügyészi, illetve az I. r. vádlott javára bejelentett védelmi perorvoslatok folytán a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. § (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat túlnyomórészt megtartotta eljárása során. Így figyelemmel volt a kiemelt jelentőségű ügyeknek a Be. XXVIII/A. Fejezetében foglalt eltérő eljárási rendjére, és ennek köszönhető az, hogy 2015. szeptember 28. napján - tekintettel arra, hogy az utolsó érdemi tárgyalás óta már eltelt három hónap - a tárgyalást a Be. 554/L.§ (2) bekezdése alapján szabályosan megismételte. Ekként - szemben a védői fellebbezésben foglaltakkal - maradéktalanul helyes az ítélet bevezető részében feltüntetett két tárgyalási időpont, miután a folytatólagos tárgyalás alapjául a megismétlés folytán mindössze e

tárgyalások szolgáltak, de a ismétlés folytán természetesen a megelőző tárgyalások anyagai is a bizonyítékok észét képezték.

Az I. r. vádlott állampolgárságára figyelemmel valamennyi tárgyalási hatánapról szabályosan értesítette a Köztársaság Konzulátusát is.

Az elsőfokú bíróság a Be. 108. § (6) bekezdése és a 113. § megtartásával a 2014. május 12-én kelt végzésével igen körültekintően eljárva rendelte el kiegészítő szakértői vélemény beszerzését, majd ezt követően a 2015. április 28-i tárgyaláson a Be. 125. §-a alapján valamennyi, az ügyben igazságügyi elmeorvos szakértői véleményt készítő szakértőt együttesen hallgatta meg az ellentmondások feloldása érdekében.

Ugyancsak a szakértőkkel összefüggő eljárási szabályt alkalmazott helyesen az elsőfokú bíróság, amikor a 35/I. számú végzésével az I. r. vádlott és védőjének a szakértők kizárására irányuló indítványát a Be. 103. § (4) bekezdésében írt jogkörében eljárva a Be. 103.§ (1) bekezdés h) pontja és az igazságügyi szakértőkről szóló 2/1988. (V. 19.) IM rendelet 28. §-a alapján elutasította.

Ezen túlmenően kifogástalanul járt el akkor is, amikor tárgyalás anyagává tette az I. r. vádlott elfogásáról készült audiovizuális felvételt, és ezt követően felolvasta az elfogásról készült rendőri jelentést is.

Ez utóbbi kapcsán ugyanakkor az ítélet tábla osztotta az I. r. vádlott védőjének az ítélet 14. oldal első bekezdésében írtakra vonatkozó eljárási kifogását. A törvényszék ugyanis az említett rendőri jelentésbe foglalt, az I. r. vádlott elfogásakor tett nyilatkozatát bizonyítékként értékelte, amely viszont a Be. 168. § (1) bekezdés utolsó mondatába ütközik.

E rendelkezés szerint gyanúsítottai vallomást jelentésbe nem lehet foglalni.

A teljesség igényével vizsgálta a másodfokú bíróság azt, hogy az I. r. vádlott az eljárás későbbi szakaszaiban bármikor, immár szabályos eljárási környezetben felvett vallomásaiba „beemelte-e” a rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozatát. Miután azonban ilyenre nem került sor, az elsőfokú bíróság ítéletének 14. oldal első bekezdésében foglaltakat a másodfokú bíróság kirekesztette a bizonyítékok köréből.

Ez azonban nem tette az elsőfokú bíróság ítéletét megalapozatlanná, mert az egyéb, alább részletezendő bizonyítékok alapján megalapozott tényállás megállapításának akadályja nem volt.

Megállapítható továbbá, hogy az elsőfokú bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat egyenként és összességében is értékelte, tényből tényre is helyesen következtetett.

A törvényszék által megállapított tényállás nagyobb részében megalapozott, azonban helyesen hivatkozott a fellebbviteli főügyészség az ítéleti tényállásnak a Be. 351. § (2) bekezdés b) pontjában jelzett megalapozatlansági hibájára.

A másodfokú bíróság álláspontja is az volt, hogy az elsőfokú bíróság tényállása kisebb részében hiányos és pontatlan, így azt a Be. 352.§ (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával az iratok tartalma alapján az alábbiakkal egészíti ki, illetve helyesbíti:

- a II. r. vádlott személyi körülményei között elsőként feltüntetett bírósági ítélet jogerőre emelkedésének időpontja helyesen 2006. (erkölcsi bizonyítvány) Jelenlegi jövedelme 90.120 forint (másodfokú nyilvános ülésen becsatolt munkáltatói igazolás)

- A történeti tényállás első bekezdés elé illeszti a következőket:  
az I. r. vádlott 2011. őszén egy ízben már megkísérelt ország2-ből marihuánát Magyarországra behozni, azonban ez ismeretlen okokból megghiúsult.
- A történeti tényállást az ítélet 7. oldal 3. bekezdését (a történeti tényállás első bekezdését) kiegészíti utolsó mondatként azzal, hogy az „érdekelt” nevű nővel az I. r. vádlott a barátján, a II. r. vádlotton keresztül ismerkedett meg 2011. október 25-ét megelőzően röviddel, kifejezetten abból a célból, hogy nevezett a kábítószer behozatalában személyesen közreműködjön.
- Az ítélet 9. oldal első bekezdés első mondatában szereplő dátum helyesen 2011. október 27.
- A 9. oldal 3. bekezdésében rögzített hatóanyag-tartalom mennyisége helyesen 122,18 gramm, amely a jelentős mennyiség alsó határát meghaladta, az az elkövetés időpontjában irányadó szabályozás szerinti delta-9-tetrahidrokannabinollal számítva a jelentős mennyiség alsó határának 610,9%-át, azaz 6,1-szeresét, míg a jelenlegi szabályok szerinti total THC-val számítva 101,82%-át, azaz 1,02-szeresét teszi ki.
- A következő bekezdésben megjelölt 0,865 kg tömegű kábítószer tiszta hatóanyag tartalma mellé beékeli, hogy az a csekély mennyiség felső határát meghaladta - elkövetéskor irányadó szabályok szerinti delta-9-tetrahidrokannabinollal számolva a csekély mennyiség felső határának 752%-a, azaz 7,52-szerese, míg a jelenlegi szabályok szerinti total-THC-val számítva a csekély mennyiség felső határának 125,3 %-a, azaz 1,25-szorosa -, de a jelentős mennyiség alsó határát nem érte el.
- E bekezdést követően a következőket rögzíti: Az I. r. vádlott által 2011. október 25. napján ország2-ből Magyarországra forgalomba hozatal céljából behozott, mindösszesen 129,7 gramm hatóanyagú kábítószer az elkövetéskor irányadó szabályok szerinti delta-9-tetrahidrokannabinollal számolva a jelentős mennyiség 648,5%-át, azaz 6,5-szeresét, a jelenlegi szabályok szerinti total-THC-val számítva pedig a jelentős mennyiség 108,08%-át, azaz 1,08-szorosát tette ki.

Az így kiegészített és pontosított tényállás már minden tekintetben megalapozott, és az a vádlottak részbeni tagadása ellenében a bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul, így az a másodfokú eljárás során is irányadó volt.

Amint az a tényállás pontosításából kitűnik, a másodfokú bíróság nem mindenben értett egyet az ügyész tényállás kiegészítésére irányuló indítványával, más oldalról viszont nem osztotta a védelemnek a hatályon kívül helyezést célzó érvelését sem.

Az elsőfokú bíróság a tényállása megállapításához szükséges valamennyi releváns bizonyítékot feltárt és azt a tárgyalás anyagává is tette.

Igen gondosan járt el az I. r. vádlott kábítószer-függőségére épülő védekezésének vizsgálata kapcsán. Meg kell jegyezni, hogy az erre vonatkozó bizonyítás tette ki az eljárás és a tárgyalás legjelentősebb részét, így valójában az ügyben kirendelt szakértői vélemények előterjesztése, a szakértők többszöri tárgyalási meghallgatása volt az, ami az elsőfokú bíróság akkurátus és célirányos pervezetése mellett az eljárás mielőbbi befejezését kisebb fokban hátráltatta.

E körben igen részletesen rögzítette, és aztán egybevetette a rendelkezésére álló igazságügyi elmeorvos szakértői véleményeket, kimerítő mérlegelő tevékenységét e tekintetben a legcsekélyebb kritika sem illetheti, mert az messzemenően alapos, gondos és a tisztességes eljárás követelményével is összhangban áll.

Ezen túlmenően részletesen bemutatta a vádlottak eljárás során tett vallomásait, valamint az egyéb rendelkezésére álló bizonyítékokat, így ezzel összefüggésben a tanúl vallomását, aki a hatóság tagjaként az I. r. vádlottal szembeni intézkedést foganatosította.

Az okirati bizonyítékok közül ezen túlmenően értékelés alá vette az I. r. vádlott által használt gépjármű, illetve a pincében tartott házkutatás során készült jegyzőkönyvek, illetve a vádlottak motozásáról készült jegyzőkönyvek adatait.

Részletesen elemezte a vádlottak által használt telefonkészülékek és SIM-kártyák alapján készült hívásforgalmazási adatokat, és azokat egybevetette az igazságügyi informatikai szakértői véleménnyel.

Mindezek után azonban a fenti bizonyítékokat értékelve az ítéletének 21. oldal 3. bekezdésében mindössze egyetlen mondattal adott számot mérlegelési tevékenységéről akként, hogy az I. r. vádlott más személyi és okirati bizonyítékokkal alátámasztott vallomását fogadta el az ítéleti tényállásának alapjául.

Ehhez képest szembetűnő, hogy az elsőfokú bíróság az I. r. vádlott fentiek szerint elfogadott vallomásának nem minden elemét vezette át a tényállásában.

Így kiváltképp nem állapította meg azt, miszerint az I. r. vádlott valaki más megbízásából, futárként, vagy sajátos közvetítőként járt volna el a kábítószer behozatala kapcsán; továbbá elmaradt az arra vonatkozó tények rögzítése is, hogy az I. r. vádlott a II. r. vádlottnak miért, milyen okból adott át ingyenesen 1 kilogrammnyi tömegű, igen jelentős értékű kábítószer. Márpedig ezek az I. r. vádlott védekezésének leglényegesebb elemei voltak, amelyek egyúttal összefüggtek a II. r. vádlott kábítószer megszerzésének módjára vonatkozó megváltoztatott vallomásával is.

Mindennek ellenére a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróságnak a fentiek szerint megállapított tényállását még azzal együtt sem tartotta hibásnak vagy hiányosnak, hogy az ezzel összefüggő magyarázattal alapvetően adós maradt, mégpedig a következők miatt:

Közel sem minden alap nélküli az ügyész perbeszédében kifejtett, az I. r. vádlott futártevékenységre vonatkozó vallomását kétségbe vonó érvelés, és ebből a szempontból egyáltalán nem kifogásolható a másodfokú bíróság álláspontja szerint, hogy a vádképviselőt ellátó ügyész igyekezett mindenki számára érthető példákkal alátámasztani logikai következtetéseit.

Így valóban közismert ténynek kell tekinteni a futár felelősségét, és annak egyes elemeit az általa átvett és szállított kábítószer esetén.

Rendkívül jelentős kockázatot vállal az, aki saját biztonságát és szabadságát próbára téve elvállalja a kábítószer csempészésére irányuló megbízást. Ha ennek során bármilyen nehézség merülne fel, nyilvánvalóan a futár az, aki mindezzel elsőként szembesül, és saját személyével kell helytállnia, sok esetben megbízóját és a kábítószer forrását mindvégig leplezve, helyettük is vállalva akár igen súlyos büntetést is. Nem túlzás ezért, és más ügyekből is ismeretes, hogy a futárok a fenti

jellemzőkkel végzik a tevékenységüket, és személyi szabadságukat, esetenként testi épségüket is kockára teszik akkor, amikor a feladatukat végrehajtják.

Az is nyilvánvaló, hogy a kábítószer szállítására „szerződött” személy bizalmi szerepet tölt be, nem bonthatja meg a csomagot, és pontosan ezért jellemzően nincs és nem is lehet olyan feladata, hogy ellenőrizze az átvett kábítószer minőségét. Még kevésbé tartozik hálával vagy köszönettel a kábítószer jó minőségéért, hiszen ez a megbízó és a diler közötti ügyletre tartozó kérdés.

Mindezen felül a futártevékenység jellege teljes egészében kizárja a kábítószer feletti rendelkezési jogosítványokat, és azt, hogy mintegy teljesítési biztosítékként visszatartsa a szállítmányból egy jelentősebb mennyiséget.

Az I.r. vádlott saját vallomása szerint az összes lehetséges íratlan szabályt megszegte akkor, mikor

- állítólagos közvetítői, „futártevékenysége” során - teljesen életszerűtlenül - „segédfutárt” bízott meg, akinek személye a megbízó előtt ismeretlen volt, és ekként közte és megbízója közötti bizalmi kapcsolat is sérült;
- az „érdekelt” nevű nőnek a számára ígért 500.000 forint juttatásból több mint 300.000 forintot (1000 eurót, azaz a díja több mint felét) adott volna, ráadásul „előleg” formájában, azaz a saját pénzéből akkor, amikor az ő szolgálatainak ellenértékét a megbízói még ki sem fizették;
- felbontotta a csomagot, ellenőrizte a kábítószer minőségét, és azt meg is köszönte ország2-i dílernek, majd ezután:
- a beszállított kábítószerből 1 kg-ot egy harmadik, a megbízója által szintén nem ismert személynek átadott, és
- mindezek mellett 2011. október 25-én nem szállította le megbízóinak a kábítószer, hanem azzal várt még egy napot, és a késést még csak nem is jelezte.

Ezzel szemben ugyanakkor tény, hogy

- az ügyben közreműködött olyan személy, aki vitathatatlanul valódi futárszerepet tölt be (az „érdekelt” néven megjelölt nő).
- az I. r. vádlott hívásforgalmazási adataiból nyerhető információk szerint - a törvényszék által is tényállást képező elemként elfogadva - az I. r. vádlott volt az, aki személyesen tartotta a kapcsolatot a csehországi kábítószer dílerekkel, és ő volt az, aki a tényállással érintett kábítószer-mennyiséget megrendelte.

Mindezek rendkívül aggályossá teszik az I. r. vádlott védekezését, melyet az elsőfokú bíróság ugyan fenntartások, kivételek nélkül elfogadott, de amelyet mégsem a maga teljességében épített be tényállásába.

Kiindulva abból, hogy az elsőfokú bíróság mindössze a kereskedésre vonatkozó bizonyítékok hiányát kifogásolta indokolásában, továbbá, hogy a tényállásában sem mindenben támaszkodott az I. r. vádlott vallomására, a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy az ítélet hiányosságai és ellentmondásai, továbbá az elsőfokú bíróság indokolásának részbeni elmaradása a másodfokú eljárásban az eljárási törvény sérelme nélkül orvosolhatók.

Ennek során alapvetően az elsőfokú bíróság tényállásban megmutatkozó akaratára, és a felülmérlegelés tilalmának elvére támaszkodva mindenekelőtt le kell szögezni, hogy különös tekintettel a már hivatkozott, az I. r. vádlott vallomásával szemben felhozott érvekre, olyan elemet

semmiféleképpen nem látott indokoltnak a tényállás részévé tenni, amely a logika és az ésszerűség törvényszerűségeivel nyíltan szemben áll.

Ennek következtében azon adatokat, amelyek a fellebbviteli főügyészség átiratában az I. r. vádlott és az ország1 bűntárs közötti egyezkedés és megállapodás részleteivel függtek össze, és amelyek annak ténykénti rögzítését eredményezték volna, miszerint az I. r. vádlott futárként, közvetítőként járt volna el, nem emelte be a tényállásba.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint ugyanis a bizonyítékértékelési szabályokkal összeegyeztethetetlen a számtalan logikai hibában szenvedő, az ésszerű gondolkodás szabályaival homlokegyenest ellentétes vádlotti védekezés valóban elfogadása pusztán azért, mert ez eredményezne a vádlottra nézve kedvezőbb elbírálást, vagy mert egyéb bizonyíték az általa előadottakra nézve nincs.

Ez tehát a magyarázata annak, hogy a másodfokú bíróság helyesnek ítélte meg az elsőfokú bíróság - I.r. vádlott vallomását a mérlegelésében foglaltak ellenére nem minden elemében átemelő tevékenységének eredményeképpen megállapított - tényállását.

Ezzel szemben a tényállást csak annyiban egészítette ki, amennyiben az a fenti elvekbe nem ütközött - így az előzményekre és az „érdekelt” nevű nő megbízására vonatkozó részeiben.

A tényállás egyéb elemeit illetően az elsőfokú bíróság alapvetően helyes bizonyítékértékelő tevékenységet végzett.

A II. r. vádlott védekezése kapcsán meg kell jegyezni, hogy a vádlott az eljárás kezdeti szakában azt állította, hogy a tőle lefoglalt 1 kilogrammnyi kábítószer megvásárolta az I. r. vádlottól. E tekintetben a törvényszék az ellenérték fejében történő megszerzést erre vonatkozó meggyőző bizonyíték hiányában nem fogadta el. Ezzel párhuzamosan viszont - helyeselhető módon - azt sem tette a tényállás részévé, hogy a vádlott a kábítószer saját fogyasztás céljából szerezte volna meg. Ezt ugyanis legfőképpen a vádlott saját vallomása cáfolta, mely szerint a hetente vásárolt kb. 10 gramm kábítószer két hétre volt számára elegendő mennyiség. Ezt alapul véve a kábítószer legkevesebb négy évig tartott volna ki, amely nyilvánvalóan irreális, de a kábítószerpiac törvényszerűségeivel is ellenkezik: közismert, hogy a kábítószer hatása, azaz a pszichotróp anyagok koncentrációja az idő előrehaladtával egyre csökken, így a hosszú távú beszerzés ezzel sem igazolható.

Az elsőfokú bíróság - a megállapított tényállásából (nem pedig annak indokolásából) következően - az I. r. vádlottal fennálló ellentétet, ellentmondást a II. r. vádlott vallomásának elfogadásával oldotta fel abban, miszerint október 26-án az I. r. vádlott már eleve azzal kereste fel őt, hogy másnapig a kábítószer tartalmazó táskát nála helyezné el, amelybe a II.r. vádlott beleegyezett.

E bizonyíték alapján az I.r. vádlott azon - a futár számára még a szokásosnál is hatványozottabban jelentkező kockázattal egyenértékű - védekezése is egyértelműen kizárható volt, miszerint a kábítószerből 1 kilogrammot fizetési biztosítékként hagyott volna a társánál arra az esetre, ha megbízói netán nem fizetnének.

Az I. r. vádlott magatartásának mikénti értékelése szempontjából teljesen közömbös, hogy a II. r. vádlott megvásárolta-e tőle a kábítószer vagy ajándékba adta, a lényeg ugyanis az, hogy az I. r. vádlott, ha valóban futár volt, nem rendelkezhetett volna sajátjaként az említett kábítószerrel.

A II.r. vádlott oldaláról viszont teljesen életszerűtlen, hogy az 1 kilogramm tömegű (legalább 1 millió forint értékű) kábítószer ajándékba kapta volna, még abban az esetben is, ha az, aki azt adta,

állítólag a barátja. Ebből pedig kizárólag az következik, hogy a kábítószeret valamilyen ellenszolgáltatásként juttatta a részére az I.r. vádlott.

Az ellenszolgáltatás mibenlétére az eljárásban bizonyítékok valóban nem merültek fel, a kábítószer további lehetséges sorsára nézve ellenben megállapítható, hogy a II. r. vádlott cselekvősege kapcsán az elsőfokú bíróság figyelmét elkerülte, miszerint az átvett kábítószerből a II.r. vádlott kb. 6-8 grammnyi kábítószeret lemerít, és egy méceses dobozba külön kiadagolt. Ennek nyilvánvalóan semmi értelme nem lett volna abban az esetben, ha a teljes kábítószer mennyiség saját fogyasztást szolgáltat volna. A marihuána fogyasztási adagja - a kábítószer jellegzetességei folytán - egyébként sem igényel külön mérést.

Ezek tehát - a nagy mennyiségű kábítószer minőségi romlásával összefüggő fenti érveléssel együtt - annak bizonyítékai, miszerint a II.r. vádlott a kábítószeret nem saját használatra, hanem más(ok)nak történő továbbadás céljából szerezte be.

Az elsőfokú bíróság igen részletesen bemutatta az igazságügyi vegyész szakértői véleményt és azt helyesen is értékelte ítéletének 15-16. oldalán, viszont a tényállás és az itt írtak között némi ellentét mutatkozott, nevezetesen a hatóanyag-tartalom jellegét tekintve.

A tényállásban ugyanis delta-9-THC szerepel, míg az ítélet 16. oldalán total-THC mennyiséget rögzített az elsőfokú bíróság. A két mértékegység között a különbség számottevő, mégpedig azért, mert a kannabisz total-THC tartalmával történő mérést az irányadó jogszabály (Btké. 23. § (1) bekezdés b) pontja) csak 2012. január 1-jei hatállyal vezette be, mindaddig a kannabisz hatóanyag-tartalma delta-9-tetrahidrokannabinollal volt számítandó, és a csekély mennyiség felső, valamint a jelentős mennyiség alsó határa is ehhez igazodóan került meghatározásra. Így a delta-9-tetrahidrokannabinol esetén 2011. december 31. napjáig, azaz az elkövetési időben is egy gramm volt a csekély mennyiség felső határa, míg a jelentős mennyiség alsó határa 20 gramm volt.

Ehhez képest az elsőfokú elbírálás idején - és jelenleg is - total-THC esetén a csekély mennyiség felső határa 6 gramm volt, míg a jelentős mennyiség alsó határa 120 gramm.

A kérdés jelentősége nem elvi, hanem a cselekmény jogi minősítését érintő. Abban az esetben ugyanis, ha az 1978. évi IV. törvény szerint kell a vádlott cselekményét megítélni, úgy az ítélet táblája álláspontja szerint az elkövetés időpontjában hatályos Btk-hoz igazodó értelmező rendelkezést kell alapul venni: következésképpen a Btké. 2011. októberi rendelkezései az irányadóak. Pontosan ez a magyarázata annak, hogy a másodfokú bíróság a tényállást akként egészítette ki, hogy a kannabisz hatóanyagánál a csekély, illetve jelentős mennyiségi határokhöz viszonyított arányokat mind a delta-9-tetrahidrokannabinollal, mind pedig a total-THC-val számítva is feltüntette.

Emellett a Fővárosi Ítélet táblája következetes álláspontja az, hogy a mérési bizonytalanságból eredő kétségeket a Be. 4. § (2) bekezdése alapján a terhelt javára kell értékelni. Így a mért hatóanyag-tartalomból a mellette +/- előjellel szereplő mennyiséget le kell vonni. Ezzel is helyesbítette tehát a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság tényállását.

Annak a jogi minősítés egyértelműsítése szempontjából volt jelentősége, hogy az I. r. vádlott által behozott teljes kábítószer mennyiséget a tényállásban - az előző elveket követve - a másodfokú bíróság összesítve is rögzítette.

Helyesen, a rendelkezésre álló bizonyítékok maradéktalanul alapos értékelésével állapította meg a törvényszék a 2. és 3. tényállási pontban írtakat. A vádlottak beismerő vallomása - szemben a terjesztői típusú cselekményükkel - azért volt elégséges a felelősségük megállapításához, mert az logikus és ésszerű volt, emellett mindkettejük vallomását megerősítette a kábítószer-fogyasztásnak a függőség kialakulására, illetve az elmeállapotra gyakorolt hatásáról (is) készült igazságügyi elmeorvos szakértői vélemény is.

A bizonyítékok értékelése kapcsán végezetül a védői érvelésre figyelemmel jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság által rögzített, az I. r. vádlott személyi körülményeiben írt azon körülmény, miszerint nevezettnek kiskorú gyermeke nincs, megfelel az iratok tartalmának, és ekként azt is helyesen értékelte a bűnösségi körülmények körében, hogy a vádlott a gyermeke tartásához járul hozzá.

A nyomozati iratok 1011. oldalán fellelhető, a nyomozási bíró előtti ülésen készült jegyzőkönyv szerint a vádlott akként nyilatkozott 2012-ben, hogy egy kiskorú gyermeke 17 éves, ehhez képest tehát az ítélet meghozatala időpontjában egyszerű számítási művelettel az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg azt, hogy az I. r. vádlottnak már ismert kiskorú hozzátartozója vagy eltartottja nincs. Az elsőfokú bíróság sem a kiskorú tényét értékelte a bűnösségi körülmények körében.

Az 1. tényállási pont jogi minősítése szempontjából az alábbi jelentős tények az irányadók:

1. Az I. r. vádlott rendelte meg a tényállásban felrótt valamennyi kábítószer. Ezt megelőző kábítószer-kereskedői - azaz rendszeres adásvételekben megnyilvánuló, haszonszerzésre törekvő - tevékenységére vonatkozóan kétséget kizáró bizonyítékok nem merültek fel az ügyben, és ilyet a tényállás sem rögzít. A másodfokú eljárás során is csak egy korábbi sikertelen kábítószer behozatalával egészült ki a törvényszék tényállása.

2. A kábítószer behozatalához az „érdekelt” nevű nőt vette igénybe futárként az I. r. vádlott, akit ő fizetett volna ki. A kábítószer igen jelentős mennyiségéből (a valóságban közel 18 kg, miközben az egyszeri fogyasztási adag 1-2 gramm) következően az I. r. vádlott az egész kábítószer mennyiséget továbbértékesítés céljából hozta be.

3. A II. r. vádlottal a behozatal után, de még a kábítószer pincében történő elhelyezése előtt állapodott meg abban, hogy az egész mennyiségből 1 kg kannabisz a II. r. vádlottat illeti.

4. Ezt követően a II. r. vádlott mindezen megállapodás ismeretében egy éjszakára megőrizte, elrejtette a kábítószer.

5. Másnap, mielőtt még a kábítószerrel akár az I. r. vádlott, akár a II. r. vádlott bármit tehetett volna, rendőri intézkedésre került sor.

A Btk. 2.§ alapján helyesen foglalt állást az alkalmazandó jogról, de az elsőfokú bíróság rendelkező rész szerinti minősítése a tényállással és saját jogi minősítése körében kifejtett indokaival (ítélet 24. oldal 4. bekezdés) is ellentétes.

Kifejtette ugyanis, hogy az átadás - amelynek az I. r. vádlott 1. tényállási pontban írt magatartását minősítette - a kábítószer más személynek birtokba adását jelenti azzal az elkövetői akarattal, hogy a kábítószer az átvevő maga fogyassza el. Nyilvánvaló, hogy 1 kg tömegű kábítószer átadása saját fogyasztási célokat a már kifejtett okokból nem szolgálhat, már ami a II. r. vádlottat illeti. Ha viszont az elsőfokú bíróság a kábítószer „érdekelt” részére történő rábízását tekintette átadásnak, ez is alapvetően téves, és ellentétes saját indokolásával, hiszen „érdekelt” nem azzal a céllal vette át a kábítószer, hogy azt maga fogyassza el, hanem azért, hogy futárként az országba becsempéssze.

Ehhez képest a forgalmazói típusú magatartások közül a forgalomba hozatal, mint ahogy arra az elsőfokú bíróság is helyesen utalt, az átadáshoz képest többlet-tevékenységet ölel fel, magában

foglalja - többek között - a futár felkutatását, tárolási helyszín felderítését, biztosítását, tehát minden olyan mozzanatot, amely azt célozza, hogy a kábítószer akár közbeékelődő személyek révén is, ingyenesen, avagy ellenérték fejében a forgalomba bekerüljön.

A jelen esetben az I. r. vádlott magatartása az egész kábítószer mennyiségre vonatkozóan ezt szolgálta. A kábítószerrel teljes bizonyossággal, minden más lehetőséget kizárva, ellenérték fejében kívánta volna értékesíteni, ha a hatósági intézkedés ezt meg nem akadályozza.

Ezzel együtt is fontos tény, hogy még a hatósági intézkedés előtt a II. r. vádlottnak ténylegesen átadott 1 kg tömegű kábítószerrel. Az ő cselekményének jogi minősítése szempontjából közömbös, hogy mi lett volna a kábítószer további sorsa, azaz, hogy azt a II.r. vádlott maga fogyasztotta volna el, vagy továbbértékesítette volna, mert a pusztai birtokba adással már a külföldről Magyarországra behozott 1 kg tömegű kábítószer bekerült a hazai kábítószer feketepiaci forgalmába. Így összességében a kábítószernek ezen részére a forgalomba hozatali magatartás befejeződött. Ezt meghaladó többlettevékenység, mely a kereskedés megállapítását eredményezte volna, a már hivatkozottak alapján nem merült fel az ügyben.

A rendőri intézkedés során az I.r. vádlottól (a gépjárműből) lefoglalt kábítószer mennyisége tekintetében a forgalomba hozatal kísérleti szakban maradt.

Az 1/2007. Büntető Jogegységi Határozat szerint az azonos törvényi tényállást kimerítő elkövetési magatartások a törvényi egység fogalmi körébe tartoznak. Ez azt jelenti, hogy bár nagy részében csak megkísérelt forgalomba hozatal írható a vádlott terhére, a befejezett részcselekmény miatt az egész egységesen befejezett forgalomba hozatalnak minősül. A részcselekményekkel érintett kábítószer mennyisége összeadódik.

Ezért tehát az 1. tényállási pont tekintetében az I. r. vádlott az 1978. évi IV. törvény 282/C. § (2) bekezdés III. fordulata és (4) bekezdés II. fordulata szerinti (jelentős mennyiségre forgalomba hozatallal elkövetett) kábítószerrel visszaélés büntettéért felel.

Nem értett egyet a másodfokú bíróság azon védői érveléssel, mely a 2. tényállási pontban rögzített fogyasztás tekintetében az eljárás megszüntetését célozta azon az alapon, hogy e cselekménynek a vádlotti felelősségre vonás szempontjából nincs jelentősége. Azt ugyanis, hogy mely cselekménynek van közreható szerepe a vádlott büntetőjogi felelősségre vonása szempontjából, egyedileg és esetenként kell vizsgálni. A jelen esetben megállapítható, hogy a vádlott kábítószer fogyasztása valóban alacsony büntetési tétellel fenyegetett vétség, de nem ez az, amely az adott ügyben a jelentőségét megteremti, hanem az, hogy a kábítószer-fogyasztáson alapult a vádlott kábítószer-függősége, amely kihatott az 1. tényállási pontban írt cselekményének jogi minősítésére is. A kábítószer-fogyasztás és a kábítószer terjesztő típusú magatartás a vádlott saját vallomása szerint is összefüggött egymással, hiszen nem volt pénze a fogyasztási adagjára, és ezért vállalta a forgalmazói típusú bűncselekmény elkövetését is.

Az elsőfokú bíróság ezért okszerűen következtetett az I.r. vádlott bűnösségére a fogyasztást érintően is, azonban a bűncselekmény megnevezése és minősítése is pontosításra szorult.

Egyrészt a tényállás szerint a vádlott csekély mennyiség felső határát meg nem haladó mennyiségű kábítószerrel fogyasztott - azaz szerzett meg -, ezért cselekménye nem alapmennyiségre, hanem csekély mennyiségre elkövetett, továbbá az ügyészi és a védői indítványban foglaltaknak megfelelően helyesen vétség.

Ami a II. r. vádlott magatartását illeti, azzal kapcsolatban a következőket kell kiemelni.

Az elsőfokú bíróság figyelmét elkerülte és valóban értékelés nélkül maradt a tényállás azon része, amikor is az I. r. vádlott által behozott teljes kábítószer mennyiséget a pincéjében, legalábbis egy estére és éjszakára biztonságba helyezte, elrejtette. Ezzel valójában az I. r. vádlott bűncselekményéhez járult hozzá, elősegítette, hogy a vádlott-társa forgalombahozatali cselekménye sikerre vezessen.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint e magatartása - szemben a kereskedésnek minősíthető cselekményekkel, amelyek esetén akár ez is tettesi felelősségre vonást eredményezhetett volna - nem lépte át a törvényi tényállás küszöbét, az fizikai bűnsegélyként értékelhető. Ilyen a gyakorlatban szokatlan ugyan, de sem a törvény, sem a már hivatkozott jogegységi határozat nem zárja ki.

Az általa megszerzett - alapmennyiségű - kábítószerre szándéka egy későbbi forgalomba hozatalra terjedt ki, amely tekintetében viszont - sajátjakénti rendelkezés elvi lehetősége folytán - kétségek nélkül tettes.

Mindkét cselekmény kísérleti szakban rekedt.

Az egységre figyelemmel a mennyiségek összeadódnak, így a vádlott 1. tényállásban írt magatartása forgalomba hozatallal, jelentős mennyiségre elkövetett kísérlet.

A II.r. vádlott 3. tényállási pontban írt magatartásának jogi értékelése helyes, azaz az - elvileg - csekély mennyiségű kábítószer megszerzéseként értékelendő. Figyelemmel azonban arra, hogy a megszerzés kizárólag kábítószer fogyasztásában merült ki, és a jelenleg hatályos Btk. 178.§ (6) bekezdése a kábítószer fogyasztását az eredeti jogalkotói szándék szerint már csak abban az esetben rendeli büntetni, ha mellette súlyosabb bűncselekmény nem valósult meg, a fogyasztásért e vádlott büntetőjogi felelősséggel ma már nem tartozik.

Ezért e vádlott cselekménye egységesen a Btk. 176.§ (1) bekezdés III. fordulatában meghatározott és a (3) bekezdés alapján minősített kábítószer-kereskedelem büntettének a Btk. 10.§ (1) bekezdése szerinti kísérlete.

Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabása során irányadó tényezőket döntően helyesen tárta fel.

Az I.r. vádlott esetén további enyhítő körülmény, hogy a forgalomba hozatali magatartás - bár jogi értelemben befejezett, azonban - a tőle lefoglalt mennyiség tekintetében kísérleti szakban maradt, és a vádlott-társának átadott mennyiség is lefoglalásra került, így módon a súlyosabb bűncselekmény védett jogi tárgyának - azaz a közegészségnek - a sérelme csak közvetett volt.

Ellenben súlyosító körülmény a kábítószer jelentős mennyiség alsó határát többszörösen meghaladó hatóanyag-tartalma (annak 7,52-szerese).

A II.r. vádlott esetében enyhítő körülmény a kísérlet.

Mindkét vádlott oldalán jelentkezik az elsőfokú ítélet óta bekövetkezett kb. féléves további időmúlás is, csekélyebb nyomatékkal.

Noha a másodfokú bíróság az I.r. vádlott bűnösségét kábítószer forgalomba hozatalába, azaz az átadási cselekménynél szigorúbban megítélendő cselekményben látta megállapíthatónak, ez a

súlyosabban minősülő bűncselekmény büntetési tételén semmit nem változtatott. Ugyanakkor e ténynek a büntetés kiszabása során mindenképpen értékelést kell nyernie.

Mivel a vádlott az elkövetés óta rendezett életvezetésű, társadalmilag hasznos tevékenységet is végez, törvényszék helyesen ítélte meg, hogy a vádlottal szemben a büntetési tétel középértékének megfelelő tartamú szabadságvesztés eltúlzott, viszont a fentiek miatt az általa kiszabott 2 év 4 hónap kirívóan enyhe, nem tükrözi a cselekmény tárgyi súlyát. Ezért a másodfokú bíróság - az ügyészi fellebbezést ennyiben tehát osztva - a vádlott szabadságvesztését 4 évre felemelte.

Tekintve, hogy az elsőfokú bíróság - jogszerűen - az elkövetéskori büntető törvényt alkalmazta, és e törvény a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezéseket még nem az ítéleti rendelkezések kötelező elemeként szabályozta, a másodfokú bíróság az erre vonatkozó rendelkezést mellőzte.

Az elsőfokú bíróság a vádlottal szemben kiutasítás mellékbüntetést helyesen nem alkalmazott, ellenben minden bizonnyal elkerülte a figyelmét az, hogy az 1978. évi IV. törvény 62.§ (2) bekezdésének a) pontjában írt jogokat a Magyarországon élő kisebbségek az önkormányzati képviselői választások során gyakorolhatják. Miután a hazánkban letelepedett külföldi állampolgár a saját nemzetisége szerinti önkormányzati választásokban való részvételre az általa elkövetett bűncselekmény miatt méltatlanná vált, az ítélőtábla az 1978. évi IV. törvény 62.§ (1) és (2) bekezdése alapján, a 63.§ (1) bekezdésében rögzített keretek között a főbüntetéshez igazodó tartamban eltiltotta a közügyek gyakorlásától is.

Az elsőfokú bíróság maradéktalanul helyesen és törvényesen alkalmazott e vádlott esetén a tőle lefoglalt pénzösszegre vagyonekhozás intézkedést is.

A II.r. vádlott terhére a másodfokú bíróság olyan bűncselekményt látott megállapíthatónak, amelyre a törvény jóval súlyosabb, 5 évtől 20 évig terjedő, avagy életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását teszi lehetővé az elsőfokú bíróság minősítéséhez képesti 1-5 éves tételkerettel szemben. Ez igen jelentős eltérés, amely nyilvánvalóan a joghátrányt sem hagyhatta érintetlenül.

A kísérlet igen nagy nyomatékára, a vádlott megbánására, ezt kifejező rendezett személyi körülményeire figyelemmel azonban a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a büntetési tétel alsó határában megjelölt 5 évi szabadságvesztés is túl szigorú, így kivételes lehetőséget látott a Btk. 82.§ (1) bekezdése és (2) bekezdés b) pontja alapján a büntetés enyhítésére. Így a vádlott szabadságvesztés büntetését, valamint ehhez igazodóan közügyektől eltiltását is egyaránt 4-4 évre súlyosította.

A vádlottaktól lefoglalt pénzösszegek kiadására vonatkozó elsőbírói rendelkezéssel a másodfokú bíróság nem értett egyet, mert az ügyben merült fel a vádlottakat terhelő bűnügyi költség, amelynek összegét a lefoglalt pénz ugyan nem fedezi, de annak biztosítását kellően szolgálja. Ekként a kérdéses ítéleti rendelkezést megváltoztatva a másodfokú bíróság a kiadni rendelt pénzeket a Be. 157.§ (1) bekezdése alapján a bűnügyi költség megfizetésére visszatartotta.

A másodfokú eljárásban derült fény arra, hogy még az elsőfokú bíróság által az I.r. vádlottat érintően kirendelt szakértő díját helyesbíteni kellett, ez volt az oka a bűnügyi költség összegszerű pontosításának.

A fentiek alapján a Fővárosi Ítéltábla a Fővárosi Törvényszék 4.B.2020/2013/55. számú ítéletét a Be. 372.§ (2) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint részben megváltoztatta, míg

egyéb törvényes rendelkezéseit a Be. 371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta, helyesbítve az I.r. vádlott egyes személyi adatait.

Budapest, 2016. év június hó 15. napján

. Magócsi István s.k.,  
a tanács elnöke

. Borbás Virág Bernadett s.k.,  
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet s.k.,  
bíró

A Fővárosi Törvényszék 4.B.2020/2013/55. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 5.Bf.368/2015/8. számú ítéletében írt változtatásokkal az I. r. és a II. r. vádlott vonatkozásában 2016. június 15. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2016. év június hó 15. napján

dr. Magócsi István sk.  
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:  
Czibere Éva  
tisztviselő